

TÁVCSÓ, BRINGA... FALU SZÉLE

Mindenkinek mást jelent a szó: kikapcsolódni. Kizárni a város zaját, a civilizált környezet folyton morajló hangjait. Szabadidejükben aztán sokan útra kelnek, hogy távoli tájara jussanak el, és kipihenjék a hétköznapi élet okozta stresszt. Hétfévenként tömegek indulnak gépesített útra, mindezt úgy, hogy esetleg azt sem tudják, lakóhelyüktől már pár kilométerre is igazi kis hétköznapi csodákra lelhetnek egy kerékpár és egy távcső segítségével.

A mi generációnk már gyermekkorától abban a tudatban nevelkedik, hogy az a sikeres, aki messzire jut. Mára a távolságok nagyon lerövidültek: aki nem spórol a repülőjegy árán, pár óra alatt eljuthat több ezer kilométerre is. A kérdés csak az marad: valóban messzire jut-e? Aki a bringát és a távcsövet választja, időben hosszabb távra tervez, a tájban nem a gyors örömszerzés a cél. A lakóhelyeinket körbeölelő természetes környezetünkben és mezőgazdasági területeinken az élmények kicsit nehezebben adják a bőrüket. Meg kell tanulnunk érteni a természet nyelvén. Ám, ha ez sikerül, akkor valóban egy új világba érkezünk.

A kerékpár és a távcső mechanikus eszközök, működésük egyszerű, szinte majdnem gondozásmentesek. Elektromosenergia-igényük a nullával egyenlő, ha megbecsüljük őket, akkor fenntartható, környezetbarát társak.

Elhagyva komfortzónánkat, átértékelődnek a dolgok. Kint, a határban más értéke van egy kerty víznek és egy szem almának is, és ami talán a legfontosabb, újra működésbe lép az emberi agy taktikus gondolkodásért felelős része. Rájövünk, hogy nem mindegy, hátszélben vagy széllel szemben tekerünk-e, újra megtapasztaljuk, mit jelent a lejtő és az emelkedő. Újra értéke lesz egy kis fának, ami lombjával árnyékot ad a forró nyári délutánon. Izmaink elkezdnek mozogni, tudónk mélyebb lélegzetekre hangol, vérkeringésünk is alkalmazkodik az új igénybevételhez, majd szépen, lassan rájövünk, hogy amit csinálunk, nem más, mint az, amire az emberi test eredendően tervezetett.

Aki hamar ráérez a természet ritmusára, és csendben marad, testközelből figyelheti a nádasból kilépő rókat, a repcétáblában lapító nyulat, és érezheti az izzadó, átszaladó özek szagát, vagy akár csendben figyelheti az éppen búzakaraláson megpihenő sárga billegetőt. Itt mindig történik valami, a természet állandóan ad valamit, csak észre kell vennünk! A mezőgazdasági táblákat elválasztó fasorok mentén mi vagyunk a vendégek az őshonos magyar vadállatok otthonában. A folyton mozgásban lévő rovarvilág, a szitáló vörös vércse, a kékgalambsereget hajtó karvaly és a távolban hangoskodó hollópár mind tagjai e rendszernek.

A földutakat járva az ismeretlen tájból rövid idő alatt közeli ismerős válik. Megismerjük dombjait, völgyeit, nádasait és a környező erdőket is. És magányosak sohasem lehetünk. E közeg sokszínűsége, változatossága folyamatos figyelemre és tanulásra ösztönzi a természetjárót – és így önmagunk minél jobb megismerésére, szóval... Nyeregbe! Lássuk, ki milyen messzire jut!

SZÖVEG ÉS KÉP: MORVAI SZILÁRD

